

Ligita Leja

Ukraiņu varonības fenomens

Krievijas-Ukrainas karā apbrīnu izraisa ukraiņu tautas varoņgars. Karavīru, brīvprātīgo, vienkāršo iedzīvotāju. Mariupoles rūpnīcas “Azovstaļ” 86 dienu ilgajai aizstāvēšanai nav līdzinieku jaunāko laiku karu vēsturē. Šādi piemēri ir tikai senajās baltu tautu cīņās pret Romas impēriju.

Ukraiņi – mūsdienu asi.

Vēsture atkārtojas. Krievija, kas uzskata sevi par trešo Romas impēriju, Ukrainā lieto romiešu plaši izmantoto t. s. izdedzinātās zemes taktiku. Tā Krievija rīkojās jau otrajā Čečenijas karā. Pēc čečenu ziņām, ticis iznīcināts katrs trešais Čečenijas iedzīvotājs. (Vienu miljonu lielā tauta zaudēja 300 tūkst. iedzīvotāju, no tiem 40 tūkst. bērnu.) Arī Gruzijas karā pie Chinvali krievi lietoja līdzīgu taktiku.

Tagad sagrautas Kijivas priekšpilsētas, Mariupole, Severodonecka, Ļisicānska, no zemes virsas noslaucīts neskaitāmi daudz mazāku apdzīvotu vietu. Diemžēl daudzos gadījumos – ar visiem iedzīvotājiem, lopiem, mājdzīvniekiem.

Kas ir šī tauta, kas burtiski ar zobiem iekodusies savā zemē?

Tauta, kuras aizstāvju rindās sievietes stājas blakus vīriem...

Tauta, kas krīt ceļos savu aizstāvju priekšā visā to pēdējā ceļa garumā... Tieši šāds ir ukraiņu karavīru bērnu rituāls jau kopš 2014. gada, kad “zaļie cilvēciņi”, bet īstenībā Kremļa privātās armijas, t. s. Vāgnera grupas rīklurāvēji, ielauzās Donbasā un Krimā.

Tauta, kuras slavenības, piem., operas premjers, pēc 24. februāra atgriezās no ārzemēm, lai Ukrainā kļūtu par brīvprātīgo, bet jaunā dziedātāja Katja no Ternopoles, saukta par Putniņu (Катя Пташка), apguva pirmās medicīniskās palīdzības metodes un ar patriotiskām dziesmām cēla leģendāro azoviešu kaujas garu rūpnīcas “Azovstaļ” pazemes bunkuros...

Atceerēsimies, ka alruismu antroploģe R. Deņisova minēja kā viņas atklātā baltu gēna marķieri.

Te jāatgādina, ka ukraiņu tautas pamatsubstrāts ir irāņvalodīgie skiti, sarmati, russu priekšteči roksalāni un, iespējams, arī burti un rūti. (Skat. rakstu. “Kāpēc Krievija uzbrūk Ukrainai?”) Šīs sentautas to kaujas gara dēļ sauktas par asiem. To teiksmainie varoņi, kā liecina teikas, ir bijuši “dzelzs cilvēki” Īlāni vai Īlijjāni (paralēle ar mūsu Īliņi), kas gājuši kauja ar saucienu “Ass!”.

Par varoni nepiedzima. Saskaņā ar īpašu rituālu, zīdāinu, kuru gatavoja vadoņa lomai, nesa pie šamanietes, kura “apdrāza” – “uzasināja” viņa galvu. Kā uzskatīja, tādi varoņi varējuši pacelties debesīs un atgriezties atpakaļ. Šādi pagarināti vienas izcelsmes cilvēku galvaskausi atrasti Afganistānā, Indijā, Irānā, Melnās jūras ziemeļu piekrastē, Azovas jūras piekrastē, Priekškaukāzā, visā Eiropā, kur gājuši pāri alanu (viņi – tie paši ķelti) kara ceļi.

Arī citi rituāli apliecina, ka russi apzināti kopuši varoņgaru. Viņiem nav bijis tempļu, bet pastāvējis, piem., zobena kults. To apraksta romiešu vēsturnieks Ammians Marcelīns. Ticis godināts zemē iesprausts kails zobens. Kad kādam russam dzimis dēls, jaunais tēvs nolīcis mazulim priekšā zobenu ar vārdiem: “Neatstāšu tev citu mantojumu kā vien šo zobenu.” Russi arī bijuši izslavēti abpusgriezīgu zobenu kalēji.

Kā liecina arābu un bizantiešu senraksti, russi bijuši nepakļāvīgi, kareivīgi, drošsirdīgi, stipri. Nav atkāpušies, līdz neguva uzvaru. Vadoņus un valdniekus izraudzījušies pēc cīnītāju kauju nopelniem. Līdz pat kazaku laikiem, karā dodoties,

cīnītāji rituāli skuva galvu, atstājot galvvidū kuplu matu šķipsnu (t. s. хохол, чуб). Skaidrojums – lai kaujā kritušos varoņus dievi varētu aiz tā satvert un aizvilkt uz paradīzi. Mirt kaujā bijis augstākais gods. No jaunāku laiku piemēriem pieminams ukraiņu nacionālpatriots Stepan Bandera (krievu bieds!), kurš izkopies sevī cīņas garu, jaunībā šaustot sevi ar pātagu.

Arābi atstājuši ziņas par 10. gs. rusu raksturīgo izskatu. Apģērbs bijis tāds, lai netraucētu kustības. Tērpās uzsvārčos, kas atstāja vienu roku brīvu (t. s. корзно). Starp citu, ienesuši modes vēsturē bikses. Skitu, sarmatu un rusu vadoņi nēsājuši platas bikses, saņemtas kopā ap ceļgaliem (шаровари), getras, zābakus. Raksturīgas aitu vilnas cepures ar „astēm”, kas nolaidās uz kakla. Rokas līdz pat plecam klāja tetovētas svētas zīmes. Ibn Fadlans raksta, ka nav redzējis garākus cilvēkus par rusiem.

Sievietes, tā sauktās amazones, cīnījušās kaujās blakus saviem vīriem un brāļiem. Viņas pat karojušas kailām krūtīm, lai apģērbs netraucētu šaut ar loku. Hērodots vēsta, ka sauromatu (tā ir sarmatu cilts) jaunavas nav drīkstējušas iziet pie vīra agrāk kā tad, kad bija piedalījušās kaujā un cīņā nobeigušās pretinieku. Pēc nedaudz atšķirīgām ziņām, uzveikt vajadzējis pat trīs ienaidniekus.

Arī pašreiz Krievijas-Ukrainas karā cīnās ne mazums sieviešu.

Mariupoles rūpnīcas “Azovstal” 86 dienu ilgajai aizstāvībai nav līdzinieku jaunāko laiku karu vēsturē. Šādi piemēri ir tikai senajās baltu tautu cīņās pret Romas impēriju. Atgādināsim tās.

Gallijas kara epizodes.

Senvēsturnieki A. Dejs un K. Meradons atstājuši liecības par kaujām Eiropas Rietumos, par baltu Alesas un Bibraktas cietokšņu aizstāvību, par Romas karaspēka degradāciju. Tie ir stāsti par to, kā līdz zobiem bruņotie un dzelzī kaltie Romas leģionu bruņinieki un Āzijas karos izslavētie teitu metēji un viņu kara vergi – dunču dūrēji sakši un teitu ķērāji (vienlaikus arī *pederastes*) – ilgstoši netika galā ar vāji bruņotām, bet izdomas bagātām, zemnieciski racionāli domājošām, savu zemi mīlošām Rietumu baltu tautām. No baltu puses tas bija partizānu karš.

J. Cēzars ar savu milzīgo armiju tikai ar lielām grūtībām ieņēma svētnieces un ķēniņienes Alesas cietoksni. Tas izdevās tikai pēc 6 mēnešiem, kad aizstāvjus bija novārdzinājis bads un dzeramā ūdens trūkums (romieši pilsētas ūdens apgādes kanālu bija aizdambējuši). Gūstā neizdevās saņemt nevienu cilvēku, cietoksni aizstāvji aizejot nodedzināja.

Līdzīgi pret J. Cēzara karaspēku, kurš piekopa izdedzinātās zemes taktiku, aizstāvējās arī eduju tautas Bibraktas cietoksnis (tag. Aktūnas pilsēta). Augstā kalnā uzbūvētajā Bibraktā ūdens trūkums nedraudēja – tas tika piegādāts pa speciālu mūra šahtu ar vēršu darbinātu kausu pacēlāju. Pa koka caurulēm ūdens tika aizvadīts līdz pilsētas ūdens ņemšanas baseiniem – ar skulptūrām rotātām mūra celtnēm. Pilsētā bija arī vairākas dziļas akas. Vēlāk tādu sistēmu ierīkoja Romā.

Šo ūdensvadu pilsētas aizstāvji izmantoja, lai slepus izietu no aplenkuma, piegādājot pārtiku. Kad cietoksnis bez redzamiem pārtikas pievedumiem bija noturējies pusotru gadu, romieši pastiprināja aplenkumu tā, ka nakts tika pārvērsta dienā – visapkārt cietoksnim pastāvīgi dega ugunsgrāvis, pa upi braukāja patruļas, iebrucēji nodedzināja apkārtējās zemnieku sētas, izcirta krūmus un kokus upmalā, vispār visus mežus 10 km rādiusā. Lai pārtrauktu pārtikas piegādes, plašā apkaimē sarīkoja asinspirti.

Arī šo cietoksni aizstāvji beigās nodedzināja paši, kad visi pa ūdens ceļu bija to slepeni atstājuši. Ķēniņiene Anda pirms savas nāves nolādēja Romu. Ar tik sarežģītām un modernām koka cietokšņu būvēm un tik pašreizējā cīņā romieši agrāk nebija sastapušies.

“Ukraiņu saule”.

Kā zināms, krievi kopš caru Romanovu dinastijas laikiem iztēlojas, ka ir romiešu pēcteči. Romanovi – Roma Nova. Tieši Romanovi jūru dēļ izvērta genocīdu kā pret Baltijas baltiem, tā Piedņepras rusiem.

Džohars Dudajevs savā laikā pravietiski brīdināja: “Nedariet pāri ukraiņiem. Ukraiņi nekad nav tik vāji, kā varētu likties. Ukraiņi vienmēr atgriežas. Un kad ukraiņi atgriezīsies zemē, kur apglabāti viņu senči, tad dzīvie apskaidīs mirušos. Krievija kritīs, kad uzlēks Ukrainas saule.”

Krievu naida cēloņi pret pulku “Azov” slēpjas 8 gadus senā pagātnē. Tas bija laiks, kad, aizstāvot “separātistus”, Ukrainas Doņeckas un Luhanskas apgabālā, kā arī Krimā no Krievijas iebruka “zaļie cilvēciņi”.

2014. gadā arī Harkivā – pamatā krievvalodīgā pilsētā tuvu Krievijas robežai – vietējā cīņu klubā pulcējās t. s. *tituškas* un *vatņiki* – labi trenēti Putina atbalstītāji. (Atcerēsimies, ka cīņu klubu krievi gribēja izveidot arī Rīgas Pārdaugavas t. s. “Uzvaras pieminekļa” pazemes telpās.) Atbalstot Harkivas “separātistus” vietējās varas pārņemšanā, uzbrukumā pilsētas domei, palīgā ieradās arī Krievijas Voronežas un Belgorodas omonieši.

Ar brīvprātīgo ukraiņu nacionālpatriotu cīņu pret šiem naidīgajiem spēkiem arī sākas pulka “Azov” vēsture, kas mums ir visnotaļ pamācoša.

Ukraiņu brīvprātīgajiem nācās iesaistīties kaujā arī pie Petro Porošenko proeiropeiskās partijas “Labējais sektors” austrumu centra mītnes. Ukraiņus vadīja vēsturnieks, organizācijas “Ukrainas patriots” līderis Donbasā Andrejs Beleckis, kurš prokrieviskā prezidenta Viktora Janukoviča laikā kā režīma pretinieks bija apcietināts. Aizstāvot partijas mītni, iedegās pirmā lielā nākamo azoviešu kauja. Harkivas “separātisti” cieta sakāvi.

14. martā nākamie azovieši saformēja savu pirmo militāro vienību – t. s. “Melno korpusu” – alternatīvu “zaļajiem cilvēciņiem”. Notika apmācības, treniņi un kaujas. “Melnais korpus” cīnījās ar “separātistiem” Harkivā, Zaporijžjā, Mikolejevā.

5. maijā “Melnais korpus” tika legalizēts. Tas kļuva par Ukrainas Iekšlietu ministrijas Nacionālās gvardes speciālo uzdevumu bataljonu “Azov” (vēlāk – par pulku). Tas ir brīvprātīgs formējums, līdzīgs Latvijas brīvvalsts aizsargiem, ar savu karogu, savu simbolu – monogrammu, ko veido burti I un N, kas nozīmē nācijas ideju (krievi tajā saskata svastiku). Pie azoviešu tradīcijām pieder uzticības zvēresta došana Ukrainas valstij, svinīga kritušo karavīru piemiņas godināšana lāpu gaismā.

Bataljonu nosūtīja uz Mariupoli, kuru 2014. gada 9. maijā bija ieņēmuši “separātisti”. 13. jūnijā azovieši kopā ar citām Nacionālās gvardes un armijas vienībām triecienuuzbrukumā Mariupoli atbrīvoja. Sekoja diversantu izķeršana un tuvējo apdzīvoto vietu atbrīvošana, kā arī turpmāko “separātistu” uzbrukumu atsišana.

Viegli saprast, ka Kremlim pret azoviešiem ir īpašs naidis, jo viņi izjaukuši “separātistu” piesegtos Maskavas plānus. Azovieši nereti tiek zākāti par jaunpagāniem vai neonacistiem. Pat ASV kongresā uzpeldēja ideja pieskaitīt azoviešus teroristiskajām organizācijām, kas izgāzās.

Neieņemamie “Azovstaļ” bunkuri.

2014. gadā, kad Mariupoles pilsēta cieta artilērijas apšaudēs no pašpasludinātās “Doņeckas tautas republikas” puses, Ukrainas lielākā melnās metalurģijas kombināta “Azovstaļ” vadība sāka pārbūvēt patversmes, kas bija zem rūpnīcas jau kopš Padomijas laikiem. Deviņu kvadrātkilometru platībā, 8 metru dziļumā tika izveidota vesela daudzstāvu pazemes pilsēta – 36 ar betona pazemes tuneļiem savienotas patversmes, kuras kopumā varēja uzņemt 12 tūkst. cilvēku. Tika iegādātas 2 iekārtas dzeramā ūdens ražošanai no tehniskā ūdens. Pazemes pilsētu sāka apgādāt ar pārtikas produktiem.

Šā gada 24. februārī tika dots rīkojums pieņemt ne tikai rūpnīcas strādniekus un pilsētas aizstāvjus, bet arī pilsētas civiliedzīvotājus.

Šīs būves izturēja ne tikai artilērijas apšaudes, kam bija paredzētas, bet arī bombardēšanu no gaisa ar 5 tonnas smagām aviobumbām. Bunkuri izturēja, bet aizstāvji no krievu aplenktās rūpnīcas nevarēja izkļūt. Kombināts ir no trijām pusēm jūras un Kaļčikas upes ūdeņu apņemts. Gandrīz trijos aizstāvības mēnešos “Azovstaļ” bunkuros pārtikas krājumi un munīcija izsīka. Piegādes un ievainoto izvešana izdevās vien dažas reizes ar helikopteriem bīstamos apstākļos, jo 86. kara dienā Mariupole atradās dziļā ienaidnieka aizmugurē.

“Azovstaļ” bunkuros pulka “Azov” kaujinieki, jūras kājnieki, robežsargi, policisti u. c., kopskaitā vairāk nekā divarpus tūkstoši, izturēja krievu sakrālo datumu – 9. maiju –, kā arī dienu pēc ukraiņu dziesmas “Stefānija” uzvaras Eirovīzijas konkursā, kad ienaidnieks azoviešus centās izsvēpēt ar fosfora degbumbām, kuras rada pāri par 2 tūkst. grādu lielu karstumu.

Kā varoņi nokļūst tumsas spēku gūstā.

Sengrieķu vēsturnieks Tukidīds par rusiem rakstījis: “Kaujas gara ziņā ar viņiem nevar sacensties neviena tauta ne vien Eiropā, bet arī Āzijā, ja vien viņu vidū valda saskaņa.”

Ja vien viņu vidū valda saskaņa... Traģiski, bet Mariupoles rūpnīcas “Azovstaļ” aizstāvju varonība izvērtusies par viņu personīgo un visas ukraiņu tautas traģēdiju. Kā zināms, ukraiņu nācijas zieds, pulka “Azov” cīnītāji un jūras kājnieki, nodoti ienaidnieka rokās.

Kā tas varēja notikt?

Nespējot ieņemt “Azovstaļ”, krievi izmānīja ukraiņu cīnītājus, solot Ukrainas valdības sarunvedējiem „Azovstaļ” aizstāvjus apmainīt pret krievu karagūstekņiem. Pēc tam nekavējās paziņot, ka azoviešus Krievijā tiesās kā teroristus vai kara noziedzniekus, uzveļot viņiem vainu par Mariupoles sagraušanu. Tiek runāts arī par nāves sodu.

Ukraiņu žurnālists Jurijs Butusovs, militārais eksperts Oļegs Ždanovs, ģenerālis Dmitro Marčenko, eksdiplomāts Dmitro Čekalkins u. c. minējuši ne vienu vien kliezdošu faktu attiecībā uz Ukrainas aizsardzības stratēģijas trūkumu prezidenta Vladimira Zelenska laikā. Tagad par visu laikus nepaveikto ukraiņi maksā asiņu cenu.

Gūstā saņemtie krievu karavīri nav slēpuši, ka no viņu okupētās Krimas pēc 24. februāra izkļuvi bez kādas aizķeršanās un tālāk ātrā tempā maršējuši pa Ukrainas dienvidiem. Netika doti Ukrainas bruņoto spēku virspavēlniecības rīkojumi attiecībā uz tiltu un dambju spridzināšanu Krimas pussalas un Ukrainas dienviddaļas savienojuma vietā Čongarā, kas bija galvenais punkts Ukrainas dienvidu aizsardzības plānā. Tieši tas ļāvis tik ātri ieņemt Hersonu un aplenkt Mariupoli.

Rīkojumi par šo hidrotehnisko būvju mīnēšanu bija doti iepriekšējā Ukrainas prezidenta Petro Porošenko laikā. Vai vēlāk nodevīgi tika veikta atmiņēšana? To tagad izmeklē.

Kā secina militārie eksperti, šādos apstākļos tieši uz Mariupoli – potenciālo “katlu” – sūfīt ukraiņu karaspēku bija aplami.

Dienvidu pilsētas Melitopole, Berdjanska un Hersona viegli krita iebrucēju rokās, jo nebija bruņotu aizstāvju, ja neskaita iedzīvotājus ar pašdarinātiem Molotova kokteiļiem, ne mazums viņu tika sagūstīti un nošauti. Bija gan nodibinātas, bet netika izvērstas karadarbībai teritoriālās aizsardzības vienības – netika izsniegti ieroči, veidoti blokposteņi, organizēta patrulēšana. Šīm vienībām vispār nebija aizsardzības plāna X stundai. Nebija ekipējuma. Kā uzsver ģenerālis Marčenko, tikai nesen teritoriālās aizsardzības vienības tika pakļautas armijas ģenerālštābam.

Savukārt armijas vienības, sākoties plaša apjoma karam, netika papildinātas ar operatīvo rezervi.

Citu svarīgu uzdevumu starpā izceļas valsts kritiskās infrastruktūras, tostarp Zaporīžjas atomelektrostacijas, aizsardzība. Ienaidnieks viegli ieņēma AES darbinieku Enerhodaras pilsētiņu. Krievu rokās tagad ir “stacionāra atombumba” – viņi kontrolē Eiropas lielāko AES un pieprasa, lai ukraiņi pērk no Krievijas šīs AES saražoto elektrību.

Zīmīgi, ka pulka “Azov” komandieris, Ukrainas Varonis Deniss Prokopenko, pirms “Azovstaļ” cietokšņa krišanas apšaubījis Ukrainas pašreizējās augstākās militārās virsvadības spējas aizsargāt valsti. Arī pulka speciālo uzdevumu (izlūkošanas) virsnieks Ilja Samoilenko, no “Azovstaļ” bunkura sniedzot preses konferenci angļu valodā, vainojis valsts varas pārstāvjus valsts aizsardzības sabotēšanā: *“Šis karš nesākās 24. februārī. Visi vienkārši traucēja mums nodarboties ar Mariupoles aizsardzības organizēšanu, kaut gan mēs visu laiku zinājām, ka tuvojas liels karš ar Krievijas Federāciju.”*

Cetrus gadus valsts vadība ar prezidentu Zelenski (partija “Tautas kalps”) priekšgalā skandinājusi demilitarizācijas lozungus un vajājusi pretterorisma vienību cīnītājus (tā Ukrainā sauca cīnītājus pret 2014. gadā iebrukušajiem “zaļajiem cilvēčiem”), kuri pierādīja, ka nav īstais laiks nolikt ieročus. Pēdējos astoņos gados ugunsgrēkos, kurus droši vien organizēja diversanti, iznīcinātas piecas armijas munīcijas noliktavas, bet krājumi netika atjaunoti. Tāpēc tagad ukraiņu cīnītājiem trūkst munīcijas. Neraugoties uz gruzdošo karu (krievi nepildīja Minskas vienošanās), netika nostiprināta robeža ar Krieviju. Paredzot X stundu, netika izstrādāta civiliedzīvotāju evakuācijas valsts programma. Arī vēl pēc Mariupoles rūgtās mācības masīvajiem krievu uzbrukumiem pakļautajās un tagad jau ieņemtajās Severodoneckas un Lisičanskas pilsētās palicis ne mazums civiliedzīvotāju, kuri tiks pakļauti filtrācijai “kompaktās izvietojanas punktos” (koncentrācijas nometnēs).

Kā atceramies, īsi pirms 24. februāra, kad ASV izlūkdienests uzstājīgi brīdināja par gaidāmo Krievijas iebrukumu, Ukrainas prezidents Zelenskis mierināja iedzīvotājus, ka nevajagot ļauties provokācijām.

Viņš nav slēpis, ka zinājis par gaidāmo Krievijas iebrukumu jau pirms gada, uzklaušījis arī ekspertu padomus stiprināt armiju: iegādāties bruņojumu un munīciju, nocietināt robežu ar Krieviju un Baltkrieviju (rakt ierakumus un būvēt bunkurus), evakuēt civiliedzīvotājus. Ukraiņu militārais eksperts Oļegs Ždanovs atzīst – ja tas būtu izdarīts, nebūtu Bučas, Irpiņas, Borodjankas un citu Kijivas priekšpilsētu traģēdiju. Kaujas notiktu jau pierobežā.

Taču Zelenskis, kā viņš to pats atzīst, šos ieteikumus noraidījis, jo tie “pasliktinātu valsts ekonomisko situāciju, atbaidītu investorus”. Tā vietā būvēja dārgus ceļus, kuru asfaltu tagad šķaida krievu tanku kāpurķēdes.

Var ieskatīties vēl dziļāk pagātnē. 1991. gadā, pasludinot neatkarību, Ukraina atteicās no atomieročiem, bet Krievija – ne. Izveidojās disbalanss. Par Krievijas ambīcijām, sevišķi Krimu, jau sen runāja Žirinovskis. Ukraiņus un mūs, baltiešus, sen brīdināja Dudajevs. Taču šie trauksmes zvani netika sadzirdēti.

Šīs kļūdas, ja ne nodevības, tagad ar savām asinīm vai bēgļu gaitām izpērk gan varonīgie Ukrainas aizstāvji, gan civiliedzīvotāji.

Gudras tautas mācās gan no savas vēstures, gan arī no citu tautu nelaiemes.

Gadiem ilgā gumijas stiepšana ar Latvijas austrumu un dienvidaustrumu robežas stiprināšanu ir aizdomīga. Vai tā neliecina par kontrabandas un nelegālās migrācijas piesegšanu valsts varas galvgalī, Krievijas ietekmes aģentu darbību?

Ārkārtas situācijas apstākļos absurdi šķiet nebeidzami iepirkumi žoga izbūvei. Tagad, kad nomainīta iekšlietu ministre, lieta, šķiet, ir iekustējusies.

Izbrīna lēmums uzticēt Padomiju slavinošo pieminēkļu nojaukšanu pašvaldībām par viņu pašu naudu. Daugavpīliešiem tas ir kārtējais grūdiens pretestības virzienā. Šajā konkrētajā gadījumā varētu teikt – provokācija. Un ne jau pirmā. Provocējošs uz “separātismu” bija jau prettiesiskais valodas referendums. Pirms pāris gadiem Latvijas valsts Daugavpils pašvaldībai ļāva negatīvi izlemt būtisku visas valsts aizsardzības jautājumu – Lociķu aerodroma likteni. Un ja vēl viņu rokās nāks Saeimas Valsts pārvaldes un pašvaldības komisijas virzītais vietējo pašvaldību referendumu likums, tad jau gandrīz pilns komplekts savas “tautas republikas” pasludināšanai.

Vai to mūsu “tautas kalpi” grib?

Avoti:

Rakstā izmantots Oļģerta Ziļicka pētījums “Ļaujiet jel atvases dzīt!”, ukraiņu vēsturnieku Oleksandra Palija un Oleksandra Alfjorova lekcijas, militāro ekspertu Oļega Ždanova un Dmitro Marčenko komentāri, žurnālista Jurijs Butusova, eksdiplomāta Dmitro Čekalkina secinājumi, kas pieejami ukraiņu plašsaziņas līdzekļos.